

אלטלנה פלסטינית לפנינו

 שלחו להדפסה

כל הסימנים מראים כי בקרוב יפרוץ עימות דמים חסר פשרות בין חמאס לפתח,

שיילחמו עד להכרעת היריב בסיוע ישראל

משה אלעד

המפגש שהתקיים בשבוע שעבר בבית אל בין עשרת ראשי מנגנוני הביטחון הפלסטינים בגדה המערבית לבין קציני צבא ומשטרה ישראלים, מעיד על מפנה אצל אבו מאזן ואנשיו. זה עדיין לא שינוי אסטרטגי, וזו עדיין לא ברית צבאית בין הפתח לישראל נגד החמאס, אבל זהו בכל זאת מפנה. הגוש הלאומי הפלסטיני בראשות הפתח והגוש האסלאמי הרדיקלי בראשות החמאס קרובים יותר מאי פעם לעימות היסטורי חזיתי ואלים, למלחמת אחים של ממש.

להתבטאויות של בכירי הפתח שנשמעו במפגש פתוח לתקשורת אין תקדים. קציני הפתח קראו בגלוי "לפעול יחד עם ישראל נגד האויב המשותף, החמאס" והביעו "נכונות לטפל במסגדים ובמוסדות של החמאס שהמודיעין הישראלי מסר את המידע עליהם". זהו בהחלט חידוש מעניין. תמהני, כיצד הגיבו על כך ג'בריל רג'וב ומוחמד דחלאן שנשבעו שלעולם הפתח לא יהיה קבלן הביצוע הביטחוני של מדינת ישראל בשטחים. אולי בשל כך דחלאן הוא היום קבלן בנין ורג'וב יו"ר התאחדות הכדורגל הפלסטינית.

"האינתיפאדה הפנים פלסטינית" הראשונה צפויה להתרחש בחודשיים-שלושה הקרובים ושיאה יהיה בראשית חודש ינואר הקרוב. שלושה גורמים מצויים בבסיס מלחמת האחים הזו הנחזית להיות לראשונה עימות דמים חסר פשרות עד להכרעת היריב.

הגורם הראשון הוא קריאת התגר הצפויה של החמאס על תקפות נשיאותו של מחמוד עבאס (אבו מאזן). ב-9 בינואר תפוג תקופת נשיאותו בת ארבע השנים של ה"ראיס". בעוד שאבו מאזן, המתעלם "ממורדי החמאס בעזה" נחוש להמשיך בתפקידו שנה חמישית, קרא לו מנהיג החמאס חאלד משעל לסיים את תפקידו ולאפשר קיום בחירות חופשיות למשרת הנשיא מתוך תקווה שהנשיא הבא יהיה איש חמאס. אבו מאזן כבר הודיע, כי קריאת תגר על נשיאותו תביא אותו להכריז על עזה כ"שטח מורד/סורר" ולהתנתקות מוחלטת בין שני חלקי הרשות הפלסטינית.

הגורם השני הוא רצונו העז של אבו מאזן למנוע הישנותם של מאורעות עזה מיוני 2007 בגדה. הפאדיחה, בפי הפלסטינים, היינו השערוריה המבישה שהייתה לדחלאן ולכוחותיו בעזה הייתה בבחינת אזהרה שתופעה דומה צפויה בגדה. נכון, בגדה אין לחמאס בסיסים צבאיים חזקים וכוחות לוחמים כברצועה אבל התמיכה הרעיונית, האידיאולוגית לה זוכה הארגון בגדה המערבית אינה נופלת מזו שברצועה עזה.

מי שמודאגים לא פחות מאבו מאזן הם הגנרל האמריקני קית' דייטון הבונה מחדש את כוחות המגן של הרשות, וקציני צה"ל והשב"כ הממליצים לסייע למנגנוני הפתח להיערך ליום פקודה. פלסטינים רבים צופים כי ללא הגיבוי הצה"לי לאבו מאזן בגדה, החמאס הייתה מגרשת כבר מזמן את הפתח במקלות מטאטאים. גם דייטון וגם בצה"ל חוששים מ"סינדרום יוני 2007" כאשר הלהט האידיאולוגי של החמאס הכריע בעזה את הפתח השמן והשבע, שנאו הציבור. בגדה, יש לזכור, נתפס הפתח עדיין כגוף מושחת המרופד בכסף ובנשק מערביים, עובדה שתהיה לו לרועץ כשמדובר בתמיכה ציבורית מקומית. בסיכומו של דבר, בגדה צפוי עימות של הכוח הצבאי שבידי הפתח לבין הכוח העממי שבידי החמאס. נצחון הפתח איננו מובטח כלל.

הגורם השלישי לעימות המתקרב הוא

שלאשונה מאז הסכמי אוסלו, אבו מאזן וכוחותיו מצויים באמת כשגבם אל הקיר. אבו מאזן אמנם נהנה מתמיכת המערב אבל הוא מבין שלהבדיל מהמאבקים הקודמים בהם הובס הפתח, המאבק הבא יהיה גם במוקטעה ברמאללה. הוא לא היה רוצה לראות המון דתי משולהב צובא על לשכתו ותובע את ראשו. לראשי הפתח יש תוכניות מילוט למקרי חירום ולרובם יש בתי מבטחים בחו"ל ובל נופתע אם הפעם גם יעשו בהם שימוש, אבל הרושם הוא שהפעם יורה לפחות אבו מאזן לאנשיו לפתוח באש על אנשי החמאס. הפעם תהיה [אלטלנה](#) פלסטינית.

והיכן הזווית הישראלית? הפעם היא חדה מאוד. מלבד הסיוע הישראלי לפתח, ישראל מחזיקה גם "בני ערובה" מהחמאס. כידוע, מנהיג התנועה חאלד משעל מבקש להדיח את אבו מאזן בדרך "דמוקרטית", היינו, באמצעות פסק דין של בית המשפט העליון שיכריז על אי כשירותו של עבאס ואז שני שלישים של חברי המועצה המחוקקת יאשררו זאת. אמנם מתוך 132 מושבים במועצה המחוקקת הפלסטינית הפתח מחזיק רק ב-48 מושבים וחמאס ב-76, אבל כמחצית מחברי המועצה של החמאס כלואים בישראל ומשמשים קלפי מיקוח מאז חטיפתו של גלעד שליט.

אל"מ (מיל) משה אלעד, שימש בעבר בתפקידים בכירים בשטחים, חוקר במוסד שמואל נאמן בטכניון ומרצה במכללה האקדמית הגליל המערבי

[חזרה](#)